

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Jaroslavem Škopkem ve věci

žalobce: T. H., IČ X, X, X,
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, Pod
Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6,
proti
žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č.j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 21. 3. 2019, č.j. X, a rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 24. 1. 2019, č.j. X, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Žalobou datovanou dne 19. 5. 2019, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou
Shodu s prvopisem potvrzuje H. K..

dne 27. 5. 2019, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2019, č.j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 1. 2019, č.j. X (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným jako provozovatel vozidla dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů [= ke dni spáchání protiprávního jednání], ze spáchání, dle tehdejší právní úpravy, správního deliktu (ten bude dále označován jako „přestupek“) spočívajícího v tom, že v rozporu s § 10 odst. 3 silničního zákona nezajistil, aby při užití motorového vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 30. 5. 2016 v čase 13:42 blíže neurčený řidič překročil na vozovce (pozemní komunikaci) Plaské ulice v Plzni v úseku mezi křižovatkami s ulicemi Studentská a Pode Dvory nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci o 17 km/h. Tím došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž popsání jednání vykazovalo znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Za toto jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Provoz na pozemních komunikacích je upraven zákonem o silničním provozu. Správní řízení je upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

[II] Žaloba

3. Žalobce v prvním okruhu žalobních tvrzení namítal, že k měření rychlosti došlo v rozporu s právními předpisy, neboť obecní policie nezveřejnila informaci o zřízení automatického technického systému pro měření rychlosti vozidel (zde žalobce poukázal na § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů). Dále uvedl, že skryté zaznamenávání silničního provozu obecní policií pro účely řízení o přestupku nemá oporu v zákoně, protože se ze strany policie jednalo o překročení pravomoci (zde žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2009, č.j. 1 Afs 60/2009-119, a ze dne 25. 2. 2010, sp. zn. 9 As 38/2009).
4. V druhém okruhu žalobních tvrzení žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 silničního zákona, neboť správní orgán nevyrozuměl žalobce o odložení věci přestupku řidiče vozidla. Dle § 66 odst. 4 [tehdy účinného – poznámka soudu] zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, byl totiž správní orgán povinen vyrozumět o odložení věci osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Touto dotčenou osobou pak byl v nyní projednávané věci žalobce, neboť právě žalobci bylo dáváno za vinu, že nezajistil, aby byly podezřelou osobou dodržovány právní předpisy (přestupek žalobce jako provozovatele vozidla byl subsidiární vůči přestupku řidiče vozidla). Dle žalobce mohla mít předmětná vada řízení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť proti odložení věci se žalobce mohl bránit zásahovou žalobou a v důsledku odložení věci došlo na základě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu k přechodu odpovědnosti za přestupek na žalobce. Pro zachování práva žalobce na soudní ochranu tak bylo nutné, aby správní orgán vyrozuměl žalobce o odložení věci.
5. V třetím okruhu žalobních námitek žalobce brojil proti výroku správního rozhodnutí, v němž nebyla obsažena forma zavinění, ačkoliv ta byla obligatorní součástí výroku

rozhodnutí o přestupku.

6. Ve čtvrtém okruhu žalobních námitek žalobce tvrdil, že správní orgány provedly nesprávnou úvahu stran aplikace institutu mimořádného snížení výměry pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“). S ohledem na dobu, která uplynula od spáchání předmětného přestupku do vydání rozhodnutí o něm, a skutečnosti, že žalobce v mezidobí nespáchal žádný další přestupek, bylo dle žalobce prokázáno, že se napravil. K nápravě žalobce došlo již samotným zahájením řízení o přestupku, neboť poté, co řízení bylo zahájeno, se žalobce již nedopustil žádného dalšího přestupku. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2011, č.j. 11 Kse 21/2009-84.
7. V pátém okruhu žalobních tvrzení žalobce namítal, že správní orgány neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Žalobce jako provozovatele vozidla bylo možné sankcionovat pouze za předpokladu, že protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Pokud se správní orgány nezabývaly otázkou zavinění řidiče, nebylo možné učinit jednoznačný závěr, že jeho jednání naplňovalo znaky přestupku (zde žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č.j. 28 A 15/2016-46).
8. V posledním okruhu žalobních námitek pak žalobce brojil proti tomu, že v předmětném úseku pozemní komunikace nebyl upozorněn dopravní značkou, že dochází k úsekovému měření. Ani na počátku obce se nenacházela žádná dopravní značka, ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou v rámci měření rychlosti fotografováni. Kamery v obci umístěné nebyly viditelně označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech projíždějících vozidel. Neexistoval ani web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, na jakých úsecích pozemních komunikací dochází k úsekovému měření rychlosti. Argumentace, že to slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohla převážet nad ochranou osobních údajů řidičů motorových vozidel. Řidiči, dle žalobce, měli být informováni o měření rychlosti alespoň dopravní značkou.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný se vyjádřil k žalobě v podání ze dne 15. 7. 2019. Stran prvního okruhu žalobních námitek uvedl, že měření rychlosti probíhalo v souladu se zákonem. Informace o měření rychlosti byla zveřejněna ve veřejně dostupných médiích, nadto, žalobce v průběhu správního řízení nic takového nenamítal. Obecní policie měla zákonem svěřenu pravomoc pořizovat zvukové a obrazové záznamy veřejně přístupných míst. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nebyl dle žalovaného na projednávanou věc přílehlavý, neboť se týkal záznamů pořízených kontrolním orgánem při kontrole poskytování služeb taxislužby.
10. Dále žalovaný uvedl, že podmínky pro zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla byly řádně splněny. Nebylo povinností správních orgánů vyrozumívát žalobce o odložení věci ve vztahu k řidiči vozidla samostatně, nýbrž postačovalo vyrozumět o tom žalobce v oznámení o zahájení řízení ze dne 31. 5. 2017. Proti odložení věci se tak žalobce mohl soudně bránit.
11. Co do absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku žalovaný uvedl, že řízení s žalobcem bylo vedeno dle správního řádu (ve znění účinném do 30. 6. 2017), přičemž tento zákon nevyžadoval uvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku. Ani

dle nové právní úpravy (= zákon č. 250/2016 Sb.) pak dle žalovaného nebylo neuvedení formy zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku v případě, kdy zavinění nebylo vyžadováno, vadou mající vliv na zákonnost takového rozhodnutí o přestupku.

12. Stran mimořádného snížení výměry pokuty žalovaný uvedl, že se jedná o institut nenárokový, k němuž může být přistoupeno v případech ryze mimořádných. Délka řízení a skutečnost, že z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí nevyplývalo, že by žalobce spáchal jiný přestupek, nebyla dle žalovaného takovou mimořádnou okolností. Pokuta byla navíc uložena při spodní hranici sazby.
13. Ohledně nezjišťování zavinění řidiče vozidla žalovaný uvedl, s poukazem na to, že k překročení nejvyšší povolené rychlosti došlo o 17 km/h, že neměl pochybnosti o tom, že jednání řidiče vozidla bylo zaviněné. Dále žalovaný uvedl, že žalobce ve vztahu ke zjišťování zavinění řidiče ve správním řízení nic nenamítal. Žalovaný rovněž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 2 As 14/2018.
14. Konečně, k poslednímu okruhu žalobních námitek žalovaný uvedl, že žalobce je ve správním řízení neuvedl. Dále žalovaný uvedl, že ze znalosti místopisu je mu známo, že ve směru, v němž se pohybovalo vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, jsou umístěny dopravní značky upozorňující na měření rychlosti projíždějících vozidel. Dle žalovaného, rovněž žádný právní předpis neukládá obecní policii povinnost označit úsek měření rychlosti dopravní značkou upozorňující na tuto skutečnost. Předmětný kamerový systém zadokumentuje pouze vozidla, která překročí nejvyšší povolenou rychlost.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

16. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
17. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
18. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
19. Soud při souhlasu obou stran sporu rozhodl o věci bez jednání.
20. Žaloba je důvodná.
21. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující významné skutečnosti. Žalobce se měl dle správních orgánů dopustit dne 30. 5. 2016 shora vymezeného přestupku provozovatele vozidla. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla ke sdělení totožnosti řidiče, který měl řídit vozidlo v době spáchání předmětného přestupku. Žalobce jako řidiče vozidla označil F. S. Správní orgán I. stupně předvolal řidiče vozidla k podání vysvětlení, avšak bezúspěšně, když se ono předvolání k podání vysvětlení adresované na adresu trvalého pobytu označeného řidiče vozidla vrátilo správnímu orgánu jako nedoručené. Stejně tak se předvolání k podání vysvětlení vrátilo správnímu orgánu I. stupně jako nedoručené i v případě jeho odeslání na adresu řidiče vozidla pro doručování. S ohledem na to vydal správní orgán I. stupně dne 31. 5. 2017 pod č.j. X oznámení o zahájení řízení o správním deliktu, kterým bylo vůči žalobci zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. To bylo tehdejšímu žalobcovu zástupci doručeno téhož dne. Následně, po proběhnuvším správním řízení, správní orgán I. stupně vydal prvoinstanční

rozhodnutí.

22. Podle § 112 zákona č. 250/2016 Sb. platí: „*Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější.*“
23. Podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu platí: „*Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*“
24. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu platí: „*Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*“
25. Podle § 125e odst. 3 silničního zákona platí: „*Odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán.*“
26. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 30. 9. 2020, č.j. 7 As 125/2020-42 (toto i jiná zde zmíněná rozhodnutí kasačního soudu jsou k dispozici na www.nssoud.cz), k závěru, že právní úprava týkající se délky doby pro zánik odpovědnosti za přestupek obsažená v zákoně č. 250/2016 Sb. je po derogačních nálezech Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, pro pachatele přestupku provozovatele vozidla příznivější než právní úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. V bodě [16] citovaného rozsudku kasační soud mj. uvedl, že „*jak již bylo uvedeno, dle § 30 přestupkového zákona činí promlčecí doba 1 rok za správní delikt stěžovatele, na rozdíl od dvou let dle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 112 odst. 2 přestupkového zákona nemůže na uvedeném závěru ničeho změnit, neboť již není s ohledem na zásah Ústavního soudu součástí právního řádu.*“ K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 20. 8. 2020, č.j. 7 As 450/2018-48, či v rozsudku ze dne 2. 7. 2020, č.j. 1 As 239/2018-45.
27. Podle § 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupek platí: „*Odpovědnost za přestupek zaniká uplynutím promlčecí doby.*“
28. Podle § 30 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „*Promlčecí doba činí a) 1 rok, nebo b) 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.*“ V souzené věci se jedná o případ sub. a).
29. Podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „*Promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.*“
30. Podle § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „*Promlčecí doba se přerušuje a) oznámením o zahájení řízení o přestupku, b) vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným, c) vydáním rozhodnutí o schválení dohody o narovnání; přerušením promlčecí doby počíná promlčecí doba nová.*“

31. Podle § 32 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky platí: „*Byla-li promlčecí doba přerušena, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 3 roky od jeho spáchání; jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč, odpovědnost za přestupek zaniká nejpozději 5 let od jeho spáchání.*“
32. Žalobce se vytykaného deliktního jednání (následně přestupkového) dopustil dne 30. 5. 2016.
33. K oznámení o zahájení řízení o přestupku došlo dne 31. 5. 2017.
34. Podle § 31 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky počala promlčecí doba běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku, tedy 31. 5. 2016.
35. Konec běhu lhůty není upraven v zákoně o odpovědnosti za přestupek, je třeba vycházet z obecné úpravy správního řádu.
36. Podle § 40 odst. 1 správního řádu platí: Pokud je provedení určitého úkonu v řízení vázáno na lhůtu, končí lhůty určené podle týdnů, měsíců nebo let uplynutím toho dne, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty; není-li v měsíci takový den, končí lhůta posledním dnem měsíce.
37. V souzené věci došlo k protiprávnímu jednání, a tedy ke skutečnosti určující počátek lhůty, dne 30. 5. 2016. Ve smyslu § 40 odst. 1 správního řádu tak jednoroční promlčecí doba [§ 30 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky] skončila dne 30. 5. 2017, tedy v den, který se svým označením shoduje se dnem, kdy došlo ke skutečnosti určující počátek lhůty. Jelikož do jednoho roku od spáchání protiprávního jednání nedošlo k oznámení o zahájení řízení o přestupku či k jinému úkonu, který by přerušil běh prekluzivní doby, zanikla odpovědnost žalobce za předmětný přestupek dne 30. 5. 2017. Správní orgán prvního stupně však žalobci oznámil zahájení řízení o tomto správním deliktu, resp. přestupku až dne 31. 5. 2017, tedy po zániku odpovědnosti žalobce za jeho spáchání.
38. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č.j. 5 As 104/2013-46 (publ. pod č. 3528/2017 Sb. NSS), „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“. Uplynutí prekluzivní doby je přitom vadou, pro kterou soud zruší rozhodnutí správních orgánů z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č.j. 3 As 57/2004-39; publ. pod č. 845/2006 Sb. NSS).
39. Byť žalobce nenamítal, že k zahájení řízení o vytykaném přestupku došlo až po marném uplynutí prekluzivní doby, a že tedy po jejím marném uplynutí bylo vydáno jak prvoinstanční, tak napadené rozhodnutí, byl soud povinen k této vadě přihlédnout z úřední povinnosti. Vzhledem k tomu, že marné uplynutí prekluzivní lhůty před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla bylo vadou, která sama o sobě vedla ke zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního, nezabýval se soud ostatními žalobními námitkami.
40. Vzhledem k výše uvedenému proto soud rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek

nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Současně vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v rozsudku je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že po marném uplynutí prekluzivní doby bylo vydáno i prvoinstanční rozhodnutí, soud zrušil dle § 78 odst. 3 s. ř. s. i prvoinstanční rozhodnutí.

41. Stran žalobcova nesouhlasu se zveřejněním jeho osobních údajů a osobních údajů jeho právního zástupce na internetových stránkách NSS, kteroužto argumentaci žalobce užívá opakovaně, soud odkazuje na již konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, č.j. 4 As 494/2019-62, bod 23).

[V] Náklady řízení

42. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů. Žalobce nárokoval náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč (za tři úkony právní služby spočívající v převzatí a přípravě zmocnění, podání žaloby a podání repliky, a dále za tři režijní paušály a soudní poplatek za žalobu).
43. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení toliko ve výši ve výši 11 228 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále z odměny advokáta za dva úkony právní služby v plné výši, tj. po 3 100 Kč/úkon, a z náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč/úkon podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů. Za úkony právní služby oceněné plnou výší se považují převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby. Repliku žalobce nepodal, a proto ji nelze nárokovat jako další úkon právní služby.
44. Odměna advokáta a náhrada advokáta byly navýšeny o částku 1 428 Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Od 8. 9. 2020 je zástupce žalobce zaregistrován jako plátcе daně.
45. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 31. 8. 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.